

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 21 grudnia 2020 r.

Pozycja 381

POSTANOWIENIE

z dnia 6 października 2020 r.

Sygn. akt Ts 76/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.S. w sprawie zgodności:

art. 113a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2018 r. poz. 2094, ze zm.) w związku z art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325) z:

- art. 45 ust. 1 w związku z art. 175 ust. 1 w związku z art. 184 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji,
- art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji,
- art. 2 w związku z art. 7 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 78 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 kwietnia 2020 r. M.S. (dalej: skarżący), reprezentowany przez radcę prawnego ustanowionego pełnomocnikiem z wyboru, wystąpił z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego.

Postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. z 1 października 2019 r. (sygn. akt [...]) odrzucono, wniesioną przez skarżącego, skargę na bezczynność i przewlekłość postępowania, zainicjowanego wnioskiem obywatela Ukrainy R.K. (dalej: wnioskodawca), a prowadzonego przez Wojewodę w przedmiocie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Skarżący wyjaśniał, że jest przedsiębiorcą i jako zleceniodawca związany jest z wnioskodawcą umową zlecenia, której wykonanie uzależnione jest od pozytywnego rozpatrzenia złożonego wniosku. W orzeczeniu tym sąd stwierdził jednak, że zgodnie z art. 113a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 35; dalej: ustawa o cudzoziemcach), w postępowaniu w sprawie udzielenia albo cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy, stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa – odpowiednio – w art. 98 ust. 1 albo art. 101 tej ustawy. Z tego względu,

zgodnie z art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 2325; dalej: p.p.s.a.), skarga na bezczynność i przewlekłość postępowania – wniesiona przez skarżącego, a nie przez samego wnioskodawcę – jest niedopuszczalna i na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 i § 3 p.p.s.a. podlega odrzuceniu.

Wniesiona przez skarżącego od tego orzeczenia skarga kasacyjna została oddalona postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 stycznia 2020 r. (sygn. akt [...]), wskazanym ustawie oraz nie jest oczywiście bezzasadna. w skardze konstytucyjnej jako ostateczne – w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – orzeczenie wydane w sprawie.

W *petitum* skargi konstytucyjnej skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności art. 113a ustawy o cudzoziemcach w związku z art. 50 § 1 p.p.s.a. w zakresie, w jakim „pozbawia podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę interesu prawnego we wniesieniu skargi oraz pozbawia go prawa do bycia stroną w tym postępowaniu administracyjnym” – z art. 45 ust. 1 w związku z art. 175 ust. 1 w związku z art. 184 oraz art. 77 ust. 1-2 i art. 2, a także z art. 31 ust. 3 w związku z art. 78 Konstytucji. Jednak w uzasadnieniu skargi doprecyzował (s. 2 skargi), że w istocie kwestionowana regulacja, stanowiąc podstawę ostatecznego orzeczenia, wydanego w sprawie objętej wniesioną skargą, naruszyła wynikające – zdaniem skarżącego – z:

a) art. 45 ust. 1 w związku z art. 175 ust. 1 w związku z art. 184 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji – prawo do sądu administracyjnego;

b) art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji – prawo do odszkodowania za bezprawne działanie państwa;

c) art. 2 w związku z art. 7 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 78 Konstytucji – prawo do udziału w postępowaniu administracyjnym dotyczącym jego praw i obowiązków, a tym samym zasadę lojalności ustawodawcy wobec adresatów norm prawnych.

Treść kwestionowanych przepisów jest następująca:

– art. 113a ustawy o cudzoziemcach: „W postępowaniu w sprawie udzielenia albo cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa, odpowiednio, w art. 98 ust. 1 albo art. 101”;

– art. 50 § 1 p.p.s.a.: „Uprawnionym do wniesienia skargi jest każdy, kto ma w tym interes prawny, prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik Praw Dziecka oraz organizacja społeczna w zakresie jej statutowej działalności, w sprawach dotyczących interesów prawnych innych osób, jeżeli brała udział w postępowaniu administracyjnym”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia wymogi określone w tej ustawie oraz czy nie jest oczywiście bezzasadna. Co do zasady na tym etapie postępowania Trybunał nie bada natomiast skargi pod kątem pozostałych przesłanek niedopuszczalności orzekania.

2. W ocenie Trybunału badana skarga konstytucyjna spełnia wymogi formalne określone w ustawie oraz nie jest oczywiście bezzasadna.

Skarga konstytucyjna została złożona przez radcę prawnego, ustanowionego pełnomocnikiem skarżącego z wyboru (art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK).

Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 stycznia 2020 r. (sygn. akt [...]) było ostatecznym orzeczeniem wydanym w sprawie objętej wniesioną skargą (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Dochowany został również trzymiesięczny termin wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK). Skarżący udokumentował datę doręczenia tego orzeczenia (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK), od którego – jak oświadczył – nie wnosił nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p. TK).

Skarga przedstawia stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p. TK) oraz argumenty uprawdopodobniające zarzut naruszenia – wskutek zastosowania kwestionowanych w skardze przepisów – przysługujących skarżącemu konstytucyjnych wolności lub praw (art. 53 ust. 1 pkt 1-3 u.o.t.p. TK).

3. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że badana skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie, jak też nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK. Dlatego, na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK, skardze konstytucyjnej należało nadać dalszy bieg.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.